

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupený JUDr. Adamem Valíčkem, MBA, advokátem se sídlem náměstí Svobody 87/18, Brno, proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2025, č. j. 15 Ad 20/2024-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. MV-110479-4/SR-2024, ve věci zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. Současně žalobce v žalobě uvedl, že napadá rovněž příkaz ministra kultury ze dne 5. 10. 2018, č. 19/2018, č. j. 62917/2018 KST, kterým bylo bezdůvodně zrušeno služební místo č. 293. Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem odmítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zrušení příkazu ministra kultury a ve zbývajících částech žalobu zamítl.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu dne 27. 10. 2025 kasační stížnost. Následně podal dne 6. 11. 2025 rovněž návrh na vyslovení neúčinnosti doručení napadeného rozsudku. Návrh postoupil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 11. 2025, č. j. 3 Ads 156/2025-26, k vyřízení městskému soudu, jakožto soudu věcně a místně příslušnému. Městský soud následně usnesením ze dne 13. 1. 2026, č. j. 15 Ad 20/2024-79, návrh stěžovatele na vyslovení neúčinnosti doručení napadeného rozsudku odmítl pro jeho opožděnost. Uvedl, že se stěžovatel s doručovanou písemností dle vlastních tvrzení seznámil dne 16. 10. 2025, návrh měl tedy podat nejpozději dne 31. 10. 2025. Učinil tak ovšem teprve dne 6. 11. 2025. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr městského soudu je souladný s právní úpravou vyslovení neúčinnosti a odpovídá obsahu soudního spisu.

[3] S ohledem na to, že návrh stěžovatele na vyslovení neúčinnosti doručení napadeného rozsudku nebyl pro jeho opožděnost úspěšný, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v tomto případě může být meritorně projednána.

[4] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. (...) Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 106 odst. 4 téhož zákona *kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.* Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.* Dle odst. 2 téhož ustanovení platí, že *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Dle odst. 3 věty první daného ustanovení platí, že *případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.* Konečně podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, *bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

[5] Podle prohlášení doručujícího orgánu zaznamenaného na doručence založené na č. l. 50 spisu městského soudu byla (právně nezastoupenému) stěžovateli zásilka obsahující napadený rozsudek doručována dne 30. 9. 2025; jelikož adresát (stěžovatel) nebyl zastižen, byla zásilka téhož dne uložena a připravena k vyzvednutí a současně mu byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Z uvedeného prohlášení doručujícího orgánu dále vyplývá, že si adresát (stěžovatel) zásilku nevyzvedl v úložní době, pročež byla vložena do domovní schránky dne 16. 10. 2025.

[6] K tvrzení stěžovatele, že mu nebyla zanechána žádná písemná výzva k vyzvednutí zásilky obsahující napadený rozsudek, pročež nemohla řádně nastat fikce doručení, Nejvyšší správní soud odkazuje především na § 50f odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), který se aplikuje na základě § 42 odst. 5 s. ř. s. obdobně i ve správním řízení soudním. Dle citovaného ustanovení má doklad o doručení písemnosti soudu (doručenka) povahu veřejné listiny. Za předpokladu, že je doručenka řádně vyplněna, jako je tomu v nyní projednávané věci, je tedy veřejnou listinou potvrzující pravdivost toho, co je v ní osvědčeno, není-li prokázán opak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Azs 265/2018-30). Stěžovatel by tak musel nejen tvrdit, ale i prokázat skutečnost, že údaje vyplněné na doručence nejsou pravdivé. Důkazní břemeno totiž nese ten, kdo správnost veřejné listiny popírá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 17/2005-33 či ze dne 23. 2. 2017, č. j. 1 Azs 20/2017-29). Stěžovatel přitom vyslovil pouze domněnku zpochybňující údaje uvedené na doručence (že mu žádná písemná výzva k vyzvednutí napadeného rozsudku nebyla zanechána), aniž by se pokusil tuto svou domněnku nějak prokázat. Za takové situace vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že údaje vyplněné na doručence jsou správné a pravdivé.

pokračování

[7] Dle § 49 odst. 4 věty první o. s. ř., platí, že *nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl*. Pro právě posuzovanou věc to znamená, že napadený rozsudek byl stěžovateli doručen dne 10. 10. 2025 fikcí. Tímto dnem tedy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti podle § 40 odst. 1 s. ř. s. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti proto v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na pátek 24. 10. 2025. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. Pro řízení o kasační stížnosti stěžovatel udělil plnou moc zástupci, který však podal kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím své datové schránky až v pondělí 27. 10. 2025, tedy opožděně. Pozdní podání kasační stížnosti nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti není možné prominout.

[8] S poukazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl, protože byla podána opožděně.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu